

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τὴν πρωΐαν τῆς Πέμπτης, 14^{ης}/ 27^{ης} Αὐγούστου 2020, παραμονῆς τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ τῶν Ἐγκωμίων τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ἡ τελετὴ αὕτη πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου ἀνήκει εἰς τὴν τυπικὴν καὶ προσκυνηματικὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Διὰ τὴν τελετὴν ταύτην, ἡ Ἀγιοταφίτικὴ συνοδεία ὑπὸ τὸν ἡγούμενον αὐτῆς Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον ἐξῆλθε τοῦ Πατριαρχείου καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μαρτυρίου, μέ μικράν στάσιν πρωτίστως εἰς τὰς Ἱεράς Μονάς Παναγίας Σεϊδανάγιας, Ἀγίου Χαραλάμπους, Πραιτωρίου, Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, καὶ Ἀγίου Στεφάνου, ἀφίχθη εἰς τὸ ἡγουμενεῖον τῆς Γεθσημανῆς.

Ἐκεῖθεν ὁ Μακαριώτατος, κατελθὼν εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μαρίας, ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου καὶ τῶν ἱερέων ἐνδεδυμένων, ἐν συνιερουργίᾳ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσιων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Πέλλης κ. Φιλουμένου καὶ ἐν ψαλμῳδίᾳ ὑπὸ τῶν Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καὶ τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου τῶν τροπαρίων «Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας...» καὶ «Ἀπόστολοι ἐκ Περάτων», εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ εὐλογήσας καὶ προσκυνήσας τὸ Θεομητορικὸν Μνῆμα, ἐνεδύθη στολὴν πλήρη καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐνεδύθησαν ὠμοφόριον καὶ ἐπιτραχήλιον, οἱ ἱερεῖς δὲ ἐπιτραχήλιον καὶ φαιλόνιον.

Πάντων οὕτως ἐτοιμασθέντων, οἱ ἱερεῖς ἤσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Σώματος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐπὶ Ἐπιταφίου καὶ ἔστησαν αὐτόν εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ.

Τότε ἤρξαντο τὰ Ἐγκώμια εἰς 3 Στάσεις:

Α. «Ἡ Ἀγνή ἐν τάφῳ κατετέθης βαβαί», Β. «Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὴν Θεοδόχον», Γ. «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσάγουσι Παρθένε».

Τῶν Ἐγκωμίων ψαλόντων, ἠκολούθησε τὸ κήρυγμα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἔχον οὕτως:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Σεβαστοὶ Πατέρες, εὐλαβεῖς προσκυνητές,

Ὅλες τίς ἡμέρες τοῦ Δεκαπενταυγούστου, ἡ προσοχή τῆς μνήμης, τῆς ζωῆς καὶ ὅλης τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐστραμμένη πρωτίστως καὶ κυρίως πρὸς τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Από τήν πρώτη ημέρα τοῦ Αὐγούστου ἀρχίζουν καί ἐν συνεχείᾳ αὐξάνουν καί πληθαίνουν οἱ δεήσεις, οἱ ἱκεσίες, οἱ προσευχές καί οἱ παρακλήσεις πρὸς τὸ πρόσωπο ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐπελέγη ἀπὸ τὸ θεό καί ἔγινε τὸ σκεῦος, τὸ ὁποῖο ἐβάστασε τὸν Κτίστη, ἐχώρησε τὸν Ἀχώρητο, συνέλαβε ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί ἔτεκε ὡς ἄνθρωπο τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τιμῆς, σεβασμοῦ καί εὐλαβείας πρὸς τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου κορυφώνονται τὴν 15^η Αὐγούστου, πού ἔχει ὀρισθῇ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς ἡμέρα μνήμης τῆς Κοιμήσεώς της.

Ἐορτάζοντας τὴ μνήμη τῆς Κοιμήσεως προεορτίως σήμερα καί κυριωνύμως αὔριο, ἀναμιμνησκόμεθα, ἀναπολοῦμε τὸ ὅλο ἔργο τῆς προσφορᾶς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στοῦ ἀνθρώπινο γένος μας. Ἀναμιμνησκόμεθα ὅτι ἐκείνη ἐδέχθη καί ἐδάνεισε σάρκα ἀπὸ τὴ σάρκα της στὸν πρὶν ἄσαρκο Λόγο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι «*ἡ παντεχνήμονι λόγῳ σάρκα δανείσασα*». Ἐκείνη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συνέλαβε τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ, Τὸν ἐκυφόρησε, Τὸν ἔτεκε, ἐγέννησε κατὰ σάρκα, Τὸν ἐσπαργάνωσε, Τὸν γαλακτοτρόφησε, εἶδε τοὺς μάγους καί τοὺς ποιμένες, δωροφοροῦντας καί προσκυνοῦντάς Τον στοῦ ἀπέριττο σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, ἄκουσε τοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλουν στὸν οὐρανὸ τὸ «*δόξα ἐν Ὑψίστοις θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2, 14), «*συνετήρει πάντα τὰ ρήματα ταῦτα εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς*» (Λουκ. 2, 19) καί παρέδωσε αὐτὰ στοὺς Εὐαγγελιστές καί Ἀποστόλους καί ἐκεῖνοι στὴν Ἐκκλησία. Τὸν ὁδήγησε στὴν περιτομὴ καί τὴν ὀνομασία τὴν ὄγδοη ἀπὸ τὴν κατὰ σάρκα Γέννησή Του ἡμέρα καί στὴν εἴσοδο καί τὸ σαραντισμὸ στοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅπου Τὸν δέχτηκε στίς ἀγκάλες του ὁ Συμεὼν ὁ Θεοδόχος καί ἄκουσε μέ ἐκπληξη τὸ «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ*» (Λουκ. 2, 29) «*καί σοῦ τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία*», (Λουκ. 2, 35). Ἀκόμη Τὸν ἐβάστασε στίς ἀγκάλες της φεύγοντας τὴ μανία τοῦ Ἡρώδη πρὸς τὴν Αἴγυπτο καί πάλι Τὸν ἔφερε στὴ Ναζαρέτ, στὴν ὁποία κατοίκησε καί ἀπὸ τὴ ὁποία ὀνομάστηκε Ναζωραῖος. Τὸν παρακολούθησε καί Τοῦ ἔδωσε ὡς μητέρα ὅλα ὅσα στὴν παιδική καί τὴ νεανικὴ ἡλικία χρειαζόταν, ὅτε «*προέκοπτε σοφίᾳ καί ἡλικίᾳ καί χάριτι παρά θεῷ καί ἀνθρώποις*», (Λουκ. 2, 52).

Ἐχοντας ἰδεῖ ὅλα αὐτὰ καί δὴ τὸ ὑπερφυέστατο ὅλων, τὴν ἄνευ συναφείας ἀνδρὸς σύλληψη καί γέννησή Του, ἦτο ἐπόμενο νὰ πεῖ στοὺς ὑπηρέτες τοῦ μυστηρίου τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου, «*ὅ, τι ἂν εἴπη ὑμῖν, τοῦτο ποιεῖτε*». (Ἰω. 2, 5). Τὸν ἀκολούθησε καί Τὸν διακόνησε μαζί μέ τίς γυναῖκες, πού Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ τὴ Γαλιλαία καί «*Τὸν διηκόνουν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων των*» (Λουκ. 8, 3). Ἦταν μάρτυς στά σημεῖα καί τὰ θαύματα τῆς παραμυθίας καί θεραπείας τῶν ἀσθενούντων μέ τὴ χαρά γι' αὐτὰ ἀλλὰ καί μέ τὴ λύπη γιὰ τὴν ἀγνώμονα καταδίκη καί τὴ θέα τοῦ σπλάγχνου της καθηλωμένου καί καθημαγμένου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Πρῶτη μέ τίς Μυροφόρες γυναῖκες στὴν ἀποκαθήλωση καί τὴν ταφή ἀλλὰ καί στὴ χαρά τῆς Ἀναστάσεως καί τῶν ἄλλων μεταναστασίμων ἐμφανειῶν, στὴ χαρμολύπη τῆς Ἀναλήψεως καί στὴ χαρά τῆς παρά τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς πέμψεως καί τῆς παρ' αὐτῆς καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων λήψεως τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος.

Γιὰ τὸ ἔργο της τοῦτο τὸ ὑπερφυές καί ἐξαίσιον, τὸ συμβάν ἅπαξ, γιὰ τὴν πίστη, τὴν ἀφοσίωση, τὴν ἀγάπη, τὴν πλήρη συνέπεια σέ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ὑπεσχέθη στὸν ἄγγελον κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό, «*ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου*» (Λουκ. 1, 38), ἡ Ἐκκλησία διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν τιμᾶ, τὴ μεγαλύνει, ὅπως προεῖπε στὴ συνάντησή της Ὁρεινὴ μέ τὴ συγγενὴ της Ἐλισάβετ, «*ἰδοὺ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί*» (Λουκ. 1, 48), τὴ δέχεται ὡς θανοῦσα μὲν φυσικὸ θάνατον καί κηδευθεῖσα καί ἐνταφιασθεῖσα καί

μάλιστα σέ τοῦτο τό χωρίο τῆς Γεθημανῆς, μεταστᾶσα δέ ὑπό τοῦ Υἱοῦ της ψυχῇ τε καί σώματι στούς οὐρανούς πρό τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως καί παρεστῶσα ὡς βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Του «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη,» ὡς πρώτη τῶν μελῶν τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, ἔτοιμη σέ ἀκρόαση τῶν ἱκεσιῶν τῶν εὐλαβουμένων αὐτῇ, γιά βοήθεια, γιά συμπαράσταση, γιά θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, γιά ὑπέρβαση τῶν δυσκολιῶν καί πειρασμῶν καί γιά παραδειγματισμό μας ἀπό τήν ἀγία, παναγία ζωή της.

Γιά τό ὑπερβάλλον τῆς ἀγαθότητος καί τῆς ἀγάπης της, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, στά κλίματα τῆς ὁποίας ἔζησε καί τά ὁποῖα ἀγίασε, τήν τιμᾷ ἀξιοχρέως σήμερα στήν τελετή αὐτῇ τῶν Ἐγκωμίων πέριξ τοῦ θεομητορικοῦ της μνήματος καί μέ πρῶτο τόν Προεξάρχοντα τῆς πανηγύρεως Μακαριώτατο Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλο τήν ἱκετεύει νά πρεσβεύει ὑπέρ τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὑπέρ εἰρήνης καί ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου καί τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὑπέρ παύσεως τῶν στυγνῶν ἐγκλημάτων βίας εἰς βάρος ἀθώων καί τῶν μαινομένων ἀνά τόν κόσμον πολέμων, ὑπέρ διασώσεως καί περιθάλψεως τῶν ναυαγῶν μεταναστῶν καί προσφύγων, ὑπέρ βοηθείας τῆς παραπαίουσας εἰς τά ναρκωτικά νεολαίας, ὑπέρ ἐνώσεως τῶν διηρημένων οἰκογενειῶν, ὑπέρ θεραπείας τῶν ἐπιτοπίως καί ἀνά τόν κάσμον προσβεβλημένων ἐκ τοῦ λοιμώδους θανατηφόρου ἰοῦ καί ὑπέρ βοηθείας πάντων ἡμῶν τῶν τιμῶντων αὐτῇ σήμερα στό πάνσεπτο καί ζωοδόχο μνημά της, ὥστε νά δίδεται ἀπό μᾶς συνεχῶς μήνυμα συνδιαλλαγῆς καί ἀγάπης στόν κόσμο καί μαρτυρία Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς ζωῆς πρός ἐνίσχυση, παραμυθία, οἰκοδομή καί σωτηρία τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καί δόξα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο».

Ἦκολούθησαν τά Εὐλογητάρια, οἱ Αἵνοι, ἡ Δοξολογία καί ἡ ἄνοδος τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τήν Πύλην τοῦ Ναοῦ καί ἡ δέησις.

Ἐκεῖθεν, ψαλλομένου τοῦ «Ἀπόστολοι ἐκ περάτων» ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει, ἡ εἰκὼν ἐτοποθετήθη ὀπισθεν τοῦ θεομητορικοῦ Μνήματος πρός προσκύνησιν τῶν πιστῶν, ἀθρόως προσελθόντων, παρά τά περιοριστικά μέτρα ἐξ αἰτίας τοῦ covid -19.

Ἦκολούθησε δεξίωσις ὑπό τοῦ ἡγουμένου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας